

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygn. akt I Ns 1708/11 z wniosku J. M. z udziałem M. Ś. i Z. Ś. o stwierdzenie, że wnioskodawca nabył z dniem 1 stycznia 2008 roku własność części nieruchomości częściowo zabudowanej położonej w Z. przy ulicy (...), o numerze działki (...), objętej księgą wieczystą Kw Nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych o powierzchni 214 m² w kształcie prostokąta o wymiarach 8,56 m od linii południowej działki oraz 25 m od linii wschodniej działki (...) przez zasiedzenie – oddalił wniosek i zasądził od J. M. na rzecz M. Ś. i Z. Ś. kwotę łącznie 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją wnioskodawca J. M. w całości. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

- oparcie ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka P. P. w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał ku temu podstaw;

- uznanie, że wnioskodawca nie udowodnił, że posiadał część działki usytuowanej przed magazynem położonym na działce (...), w sytuacji gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw;

b) art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. W. na skutek uznania, że okoliczności te są niesporne pomiędzy stronami, a wniosek zmierzał do przedłużenia postępowania;

c) art. 328 § 2 k.p.c. polegające na sporządzeniu uzasadnienia postanowienia w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną poprzez brak dokonania oceny dowodu z zeznań świadków i stron oraz brak wypowiedzenia się, które z nich Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

2. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że:

a) nie zachodzą przesłanki do doliczenia okresu posiadania poprzednika prawnego wnioskodawcy, w sytuacji gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw;

b) Spółdzielnia Usługowo Budowlana z siedzibą w Z. nie władała nieruchomością jak właściciel, w sytuacji gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw;

c) na działce (...) w latach 1998-2003 pracownicy P. P. posiadali szatnię zlokalizowaną naprzeciwko budynku magazynowego w sytuacji, gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie dawała ku temu podstaw.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości w części, jaka wskazana została na ostatnim terminie rozprawy.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy uczestnicy wnieśli o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego na rzecz strony przeciwnej kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, wymagającą zasadniczego ustalenia i wyjaśnienia było to, czy poprzednik prawny apelującego Spółdzielnia Usługowo Budowlana władała sporną nieruchomością nr 860/1 jak właściciel, co przesądzałoby o możliwości doliczenia czasu posiadania Spółdzielni objętej wnioskiem nieruchomości do czasu posiadania sprawowanego przez wnioskodawcę. Spór dotyczył również tak samego charakteru posiadania przedmiotowej nieruchomości przez skarżącego, jak ewentualnej daty, od której to posiadanie zaczęło być sprawowane przez wnioskodawcę jako samoistne, co w konsekwencji miało wpływ na ocenę upływu terminu zasiedzenia.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów, iż J. M. jest posiadaczem samoistnym jedynie części nieruchomości oznaczonej nr 860/1 – w części, na której posadowiony jest budynek magazynowy - od momentu nabycia własności przedmiotowego budynku, tj. dopiero od roku 1993. Nietrafny okazał się zatem zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące dokonaniem w niniejszej sprawie błędnych ustaleń faktycznych, pozostających w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy. Przypomnieć należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W szczególności Sąd ten w sposób w pełni prawidłowy stwierdził w oparciu o przeprowadzoną ocenę materiału dowodowego, uwzględniając także dokumenty zgromadzone w załączonych aktach sprawy I Ns 647/93, jak również wynik powołanej sprawy, iż nieuzasadnione było stanowisko wnioskodawcy o możliwości doliczenia do czasu swojego posiadania czasu posiadania przez poprzednika prawnego Spółdzielnię Usługowo Budowlaną nieruchomości

oznaczonej jako działka nr (...). Przede wszystkim Sąd pierwszej instancji słusznie powołał się w niniejszej sprawie na dokumenty zgromadzone w załączonych aktach sprawy o sygn. I Ns 649/93, z których wynikało, iż Spółdzielnia Usługowo Budowlana z siedzibą Z. wystąpiła w roku 1985 z wnioskiem do Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Gminy w Z. o przekazanie Spółdzielni w użytkowanie gruntów o łącznej powierzchni 1.02 ha, w skład których wchodziła działka (...). Jakkolwiek bowiem słusznie zauważa skarżący, iż orzeczenie sądu cywilnego zapadłe w innej sprawie nie może być wiążące dla sądu orzekającego w niniejszej sprawie i nie stanowi prejudykату, nie można jednakże, przy ocenie charakteru posiadania wykonywanego przez Spółdzielnię Usługowo Budowlaną w stosunku do nieruchomości objętej niniejszym wnioskiem, pomijać faktu, iż jak wyraźnie wynika z załączonych akt sprawy o sygn. I Ns 649/93 w roku 1985 wymieniona wyżej Spółdzielnia nie czuła się właścicielem spornej nieruchomości, skoro wystąpiła o jej oddanie w użytkowanie, tj. w tzw. zarząd i użytkowanie. Wystąpienie z przedmiotowym wnioskiem dobitnie świadczy o tym, iż Spółdzielnia przynajmniej przed rokiem 1985 nie wykonywała swojego władztwa nad przedmiotową nieruchomością jak właściciel, a tym samym nie można jej w okolicznościach rozpoznawanej sprawy uznać za posiadacza samoistnego. Powyższe bowiem już skutkowało - w sprawie o sygn. akt I Ns 649/93 - oddaleniem wniosku Spółdzielni o zasiedzenie z uwagi na niespełnienie przesłanki upływu 30-letniego okresu zasiedzenia.

Jak wynika z powyższego od roku 1985 Spółdzielnia Usługowo Budowlana z siedzibą w Z. sprawowała nad sporną nieruchomością władztwo w postaci zarządu i użytkowania przekazanych jej na podstawie decyzji Naczelnika Gminy w Z.. Jakkolwiek opisana wyżej forma władania nieruchomością przez Spółdzielnię nie stanowiła dokładnie użytkowania wieczystego, jakie wyżej wymienionej Spółdzielni przysługiwało do roku 1993 w stosunku do działki nr (...), niemniej jednak warto w tym miejscu się odwołać do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2008 roku (III CZP 68/08, OSNC 2009/7-8/109), w której Sąd ten stwierdził, iż do okresu posiadania samoistnego prowadzącego do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia nie dolicza się okresu posiadania rzeczy jak użytkownik wieczysty. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż prawo użytkowania wieczystego jest - mimo wielu podobieństw - prawem odmiennym niż prawo własności, zatem także posiadanie nieruchomości w zakresie każdego z tych praw ma odmienny charakter. Stąd zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie, wskazuje się, że samoistne posiadanie nieruchomości w zakresie użytkowania wieczystego to faktyczne wykonywanie władztwa nad nieruchomością, z wolą posiadania jej dla siebie, jednak w zakresie odpowiadającym treści użytkowania wieczystego (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2004 r., II CK 105/03 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2000 r., IV CKN 103/00 i z dnia 17 kwietnia 1997 r., I CKU 32/97). W doktrynie występuje jedynie rozbieżność co do tego, czy posiadanie w zakresie użytkowania wieczystego stanowi postać posiadania samoistnego, zależnego, czy też jest stanem faktycznym pośrednim pomiędzy posiadaniem samoistnym a posiadaniem zależnym. Jednak nawet zwolennicy poglądu, że jest to posiadanie zależne wskazują na daleko idące podobieństwa posiadania właścicielskiego oraz posiadania w zakresie prawa użytkowania wieczystego.

Zarówno zatem prawa użytkowania wieczystego nie można utożsamiać z prawem własności, jak i posiadania w zakresie użytkowania samoistnego nie można utożsamiać z posiadaniem jak właściciel. Konsekwentnie nie można dopuścić, aby posiadanie w zakresie użytkowania wieczystego zostało doliczone do okresu faktycznego wykonywania uprawnień właścicielskich. Mimo że w praktyce trudności może nastroić rozróżnienie posiadania właścicielskiego i posiadania jak użytkownik wieczysty, nie zmienia to jednak faktu, że chodzi o dwa rodzaje posiadania, które mogą prowadzić do nabycia w drodze zasiedzenia różnych praw.

Powołaną wyżej uchwałę Sądu Najwyższego, mimo, iż odnosi się ona do użytkowania wieczystego, a nie zaś, jak miało miejsce w rozpoznawanej sprawie do oddania nieruchomości w zarząd i użytkowanie, można uznać także za aktualną w odniesieniu do oceny władztwa wykonywanego przez Spółdzielnię Usługowo Budowlaną w Z. nad nieruchomością objętą niniejszym postępowaniem, a szczególności możliwości doliczenia czasu posiadania przedmiotowej nieruchomości przez Spółdzielnię do czasu jej posiadania przez wnioskodawcę.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił także zeznania świadka P. P., opierając na nich ostatecznie swoje ustalenia faktyczne. Świadek ten wyraźnie potwierdził, że uczestnicy M. i Z. Ś. jako właściciele działki nr (...) wydzierżawili mu w latach 1998 – 2003 całą tę działkę pod prowadzoną przez świadka działalność gospodarczą. Na potwierdzenie powyższego do akt sprawy zostały złożone kserokopie dwóch umów dzierżawy z czerwca 2000

roku oraz ze stycznia 2001 roku. Powyższe świadczy zatem w sposób niepodważalny o tym, iż uczestnicy uważają się, jak i uważali się w roku 1998, za właścicieli opisaney działki, skoro eksponowali swoje prawo poprzez zawieranie umów o dzierżawę z osobami trzecimi. Istotne jest także to, że świadek w swoich zeznaniach potwierdził, że apelujący miał zamiar odkupienia od uczestników – małżonków Ś. działki nr (...), co również wskazuje na to, iż J. M. nie był posiadaczem samoistnym przedmiotowej działki, a jedynie czynił starania o to, aby stać się jej właścicielem - między innymi na podstawie umowy kupna sprzedaży, do zawarcia której nie doszło z uwagi na brak osiągnięcia porozumienia co do ceny nabycia. Nieprawdziwe okazało się także stanowisko skarżącego, iż świadek P. P. nie był w stanie wskazać miejsca, w którym na działce (...) posadowiona była szatnia. Zauważyć bowiem należy, iż świadek ten w trakcie składania zeznań sporządził odręcznie orientacyjny plan działki, wskazując miejsce, w którym usytuowana była chłodnia i inne budynki, a także opisując dokładnie otoczenie, podłoże działki i jego ogrodzenie. Wobec powyższego za nietrafne należało uznać zarzuty skarżącego, jakoby świadek ten nie był w stanie wskazać, w którym miejscu na działce nr (...) posadowiona była szatnia, którą zajmowali jego pracownicy.

Chybione okazało się również stanowisko skarżącego, iż Sąd Rejonowy błędnie uznał, że wnioskodawca nie udowodnił, iż posiadał część działki usytuowaną przed magazynem położonym na działce (...). Wbrew bowiem stanowisku skarżącego słusznie Sąd Rejonowy podkreślił, iż o ile okolicznością niewątpliwą i pozostającą poza sporem było to, że wnioskodawca posiadał od daty nabycia użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) oraz własności budynku posadowionego na działce (...) (tj. od 1993 roku) ten fragment działki, na którym był posadowiony częściowo budynek magazynowy, o tyle nie zostało przez J. M. w żaden sposób udowodnione, iż pozostały fragment działki nr (...) (usytuowany przed wyżej wymienionym magazynem) także znajdował się w jego posiadaniu samoistnym. Stanowisko apelującego w powyższym zakresie pozostaje bowiem w wyraźnej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami świadków oraz samych uczestników postępowania. Prawdziwości twierdzeń wnioskodawcy przytoczonych na okoliczność posiadania spornej części gruntu przeczą zwłaszcza zeznania wskazanego już wyżej świadka P. P., który wyraźnie wskazał, że w latach 1998 – 2003 na podstawie umowy dzierżawy zawartej z uczestnikami prowadził na wskazanej wyżej działce działalność gospodarczą polegającą na rozbiórce mięsa. Jeżeli zatem wskazany wyżej świadek prowadził na przedmiotowej nieruchomości na podstawie umowy zawartej z uczestnikami działalność gospodarczą, a nadto, jak ustalono, wykorzystywał teren przedmiotowej działki na szatnię dla swoich pracowników, która powstała w budynku starej chłodni, jak i zajmował się terenem przed budynkami w ten sposób, iż uprzętał go, zwłaszcza po okresie zimowym, poprzez swoich pracowników, to zasadne jest stwierdzenie, że przy takim zaangażowaniu świadka na terenie spornej działki, nie było możliwe, aby na nieruchomości tej również wnioskodawca podejmował jakiegokolwiek działania właścicielskie wykraczające poza stanowiący jego własność budynek magazynowy.

Twierdzenia J. M. o sposobie wykorzystania fragmentu nieruchomości przed budynkiem nie znajdują, wbrew jego sugestiom, również oparcia w załączonej dokumentacji fotograficznej. Jak słusznie bowiem zauważył Sąd Rejonowy, złożony na powyższe materiały zdjęciowy nie może być dowodem na okoliczność posiadania samoistnego wnioskodawcy przez 30 lat spornej powierzchni działki. Skarżący podnosił, iż jego samochody, czy też samochody zatrudnionych u niego pracowników parkowane były na działce nr (...) przed budynkiem magazynowym, jak i na terenie tym odbywały się manewry tymi samochodami. Powyższe miały obrazować między innymi złożone do akt sprawy i wskazane powyżej zdjęcia. Argumentacja ta, w ocenie Sądu odwoławczego, nie przesądza jednak jeszcze o tym, iż wnioskodawca wykonywał nad przedmiotową nieruchomość władztwo jak właściciel, a tym samym, iż był on posiadaczem samoistnym także tej części nieruchomości oznaczonej nr 860/1. Z pewnością w określonych sytuacjach samochody J. M., czy też osób prowadzących u wnioskodawcy swoją działalność, mogły dokonywać manewrów na placu przed magazynem. Należy jednak mieć na uwadze, że powierzchnia pomiędzy fragmentem budynku magazynu a szatnią pracowników świadka P. P. była również wykorzystywana przez uczestnika Z. Ś., jak i ewentualnie przez pracowników wydierżawiającego o uczestnika teren P. P..

W świetle powyższych uwag zgodzić się należy zatem ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż wnioskodawca nie zdołał w niniejszej sprawie udowodnić, że w jego posiadaniu samoistnym znajdowała się, poza tym fragmentem działki

nr (...), na którym posadowiony jest budynek magazynowy, również pozostała część nieruchomości położona przed wskazanym wyżej budynkiem.

Za nietrafny należy również uznać zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. W.. Sąd Rejonowy bowiem prawidłowo ustalił, że strony nie negowały faktu wynajmowania przez skarżącego osobom trzecim budynku stanowiącego jego własność. Z racji nabycia własności przedmiotowego budynku wraz z prawem użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej nr 860/3 i 860/4, skarżący był w pełni uprawniony do czynienia takiego właśnie użytku z nabytej nieruchomości. Powyższe okoliczności są jednakże nieistotne z punktu widzenia realizacji przesłanek uzasadniających nabycie przez skarżącego własności działki nr (...), a następnie jej części przez zasiedzenie, a tym samym za prawidłowe należało uznać oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku dowodowego J. M. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka S. W. z tym uzasadnieniem, iż wniosek ten niewątpliwie zmierzał do przedłużenia postępowania.

Ostatecznie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przepisu postępowania w postaci art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia postanowienia w sposób uniemożliwiający jego kontrolę instancyjną poprzez brak dokonania oceny dowodu z zeznań świadków i stron oraz brak wypowiedzenia się, które z nich Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Wskazać należy, iż w świetle aktualnego orzecznictwa naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (tj. art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (tak np. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 24 stycznia 2013 roku, I ACa 1075/12, LEX nr 1267341). Także Sąd Apelacyjny w Warszawie w swoim wyroku z dnia 10 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie III APa 63/12 (LEX nr 1254543) stwierdził, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Opisana powyżej sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie miała jednak miejsca. Sąd Rejonowy dokonał bowiem w niniejszej sprawie wszechstronnej oceny materiału dowodowego, czyniąc na jej podstawie rzetelne i prawidłowe ustalenia faktyczne. W szczególności Sąd ten dokonał trafnej oceny zeznań świadków. Uzasadnienie Sądu pierwszej instancji zawiera także prawidłowe przytoczenie i szczegółowe omówienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Wobec powyższego zarzut uchybienia dyspozycji przepisu art. 328 § 2 k.p.c. należało uznać za nietrafny.

W świetle powyższego należało stwierdzić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że skarżący nie wykazał 30-letniego okresu nieprzerwanego samoistnego posiadania działki nr (...), który uzasadniałby nabycie przez skarżącego własności przedmiotowej działki, bądź jej części przez zasiedzenie.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy.

Uwzględniając fakt, iż interesy uczestników niniejszego postępowania były sprzeczne, o kosztach tegoż postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od J. M. na rzecz M. Ś. i Z. Ś. solidarnie kwotę 600 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika uczestników w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 8 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).